

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Idy Hanzelovej a JUDr. Jarmily Urbancovej v právnej veci žalobcu: **V., s. r. o., so sídlom v B.**, zastúpeného: **Mgr. F. P., advokátom so sídlom v B.**, proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Banská Bystrica, ul. Nová č. 13**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/221/5652-28621/2008/990447-r zo dňa 8. apríla 2008, č. I/221/5652-28623/2008/990447-r zo dňa 8. apríla 2008 a č. I/221/7398-38069/2008/990447-r zo dňa 23.05.2008 na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 10. decembra 2008, č. k. 23S/117/2008 - 43, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 10. decembra 2008, č. k. 23S/117/2008 – 43 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutí žalovaného č. I/221/5652-28621/2008/990447-r zo dňa 08. apríla 2008, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie správcu dane Daňového úradu Banská Bystrica I. č. 651/230/67100/07-Ška zo dňa 12. decembra 2007, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie I. štvrtrok 2006 v sume 95.000,- Sk z dôvodu nesplnenia podmienky § 49 ods. 2 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 211/2004 Z. z.“ alebo „zákon o DPH“).

Ďalej napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. I/221/5652-28623/2008/990447-r zo dňa 08. apríla 2008, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie správcu dane Daňového úradu Banská Bystrica I. č. 651/230/671217/07/Ška zo dňa 12. decembra 2007, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie III. štvrtrok 2006 v sume 190.000,- Sk z dôvodu nesplnenia podmienky § 49 ods. 2 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z.

Napokon napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného I/221/7398-38069/2008/990447-r zo dňa 23. mája 2008, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie správcu dane č. 651/230/4929/08/Ška zo dňa 30. januára 2008, ktorým správca dane nepriznal žalobcovi nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie IV. štvrtrok 2006 v sume 171.665,- Sk a určil mu vlastnú daňovú povinnosť v sume 179.835,- Sk z dôvodu nesplnenia podmienky § 49 ods. 2 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že po preskúmaní napadnutých rozhodnutí ako aj konania, ktoré im predchádzalo, v rozsahu dôvodov uvedených v žalobách (§ 244 ods. 1, 2, 3 OSP v spojení s § 247 a nasl. OSP), dospel k záveru, že žalovaný posúdil vec po právnej stránke súladne so zákonom, že napadnuté rozhodnutia sú vecne správne a preto žaloba je nedôvodná. Pri svojom rozhodovaní prvostupňový súd vychádzal z obsahu správneho spisu a z ustanovení § 49 ods. 12 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z., pričom

sa stotožnil s argumentáciou v odôvodneniach napadnutých rozhodnutí, ako aj v stanoviskách k žalobám. Uviedol, že daňové orgány nepochybili, ak vychádzali pri posudzovaní existencie predmetnej pohľadávky spoločnosti T. S., s. r. o., z právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava V. sp. zn. 11C 184/04-168 zo dňa 16.10.2006, vzhľadom k čomu súd námietku žalobcu o predčasnosti rozhodnutí žalovaného považoval v zmysle § 25a zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave daňových orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 zb.“ alebo „zákon o správe daní“) za nedôvodnú. Stotožnil sa s názorom žalovaného, že súčasťou Notárskej zápisnice zo dňa 29.05.2001 je aj obsah uznania dlhu zo dňa 10.01.2001 a tiež, že vzhľadom na túto skutočnosť posúdenie právneho úkonu uznania dlhu zo dňa 10.01.2001 má podstatný vplyv na posúdenie existencie predmetnej pohľadávky spoločnosti T. S., s.r.o., čo súvisí aj s posúdením oprávnenosti odpočítania dane z faktúr od spoločnosti V. S., s.r.o., ktorá mala odkúpenie častí tejto pohľadávky žalobcovi sprostredkovať. Keďže uznanie dlhu zo dňa 10.01.2001 bolo podľa citovaného rozsudku Okresného súdu Bratislava V. vykonané v rozpore so zákonom a tento úkon bol od počiatku neplatný, pričom spoločnosť T. S., s.r.o., nebola vlastníkom uvedenej pohľadávky, nemohla prevádzať žalobcovi ani jednotlivé časti tejto pohľadávky. Krajský súd vyslovil názor, že vzhľadom na uvedené, prijaté služby sprostredkovateľskej a poradenskej činnosti za účelom odkúpenia častí tejto pohľadávky nemohol žalobca použiť a ani ich nepoužije na účely svojho podnikania ako platiteľ, čím nie je z jeho strany splnená podmienka ustanovená v § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH. Preto sú rozhodnutia žalovaného ako aj správcu dane v súlade so zákonom.

Krajský súd považoval za nedôvodnú námietku žalobcu aj pokiaľ ide o jeho návrh na preskúmanie rozhodnutí v mimoodvolacom konaní, a to vzhľadom na oznámenia Ministerstva financií Slovenskej republiky č. MF/20924/2008-73 zo dňa 05.08.2008 a č. MF/20925/2008-73 zo dňa 05.08.2008.

Súčasne krajský súd poukázal na to, že v predmetnom konaní bolo právne bezvýznamné a neefektívne zaoberať sa skúmaním ďalších zákonných podmienok, keďže už preukázanie nesplnenia podmienky § 49 ods. 1 písm. a/zákona o DPH vylučuje nárok žalobcu na odpočítanie DPH. Preto ďalšie dokazovanie a prerušovanie konania na vyriešenie

predbežnej otázky týkajúcej sa zastupovania spoločnosti V. S., s. r. o., by bolo nadbytočné. Taktiež súd prvého stupňa vyhodnotil ako nedôvodnú aj námietku žalobcu, ktorou poukazoval na skutočnosť, že správca dane dňa 14.04.2008 rozhodol o prerušení daňového konania vo veci kontroly na zistenie oprávnenosti nároku žalobcu na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie II. štvrt'rok 2007, pretože poukazovanie na postup správcu dane v inej veci nesúvisiacej s vecami napadnutými žalobami je nedôvodné, keďže dôvody prerušenia konania v inej veci nemajú žiadny súvis so skutočnosťami, ktoré sú predmetom žalôb.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal pre jeho neúspech v konaní.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, zotrúvajúc na svojich námietkach uvedených v žalobe, domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vytýkal krajskému súdu, že sa stotožnil s postupom žalovaného v daňovom konaní a s jeho stanoviskom. Namietal predovšetkým nezákonný postup správcu dane ako aj žalovaného, keď zotrval na tvrdení, že daňové orgány rozhodli predčasne, pretože správca dane ako aj žalovaný vychádzali pri svojom rozhodovaní z rozsudku Okresného súdu Bratislava V. sp. zn. 11C 184/04-168 zo dňa 16.10.2006 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co 546/06 zo dňa 17.05.2007 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 157/07 a 3Co 4/07 zo dňa 25.10.2007. Žalobca tvrdil, že tieto rozhodnutia sa nezaoberali skutkovým stavom veci a išlo vyslovene o rozhodnutia procesného charakteru, kde boli podľa názoru žalobcu porušené práva spoločnosti T. S., s.r.o., nakoľko sa postupom správcu konkurznej podstaty JUDr. S. obchádza zákon. Z toho dôvodu spoločnosť T. S., s.r.o., na ochranu svojich práv podala sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorá je vedená pod sp. zn. RVP 1462/08. Podľa názoru žalobcu sa súd prvého stupňa nezaoberal základnou otázkou –existenciou pohľadávky T. S., s.r.o., v konkurznej veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 3K 26/01. Dôkazy o vzniku a existencii pohľadávky boli správcovi dane známe a žalovanému predložené aj v doplnení odvolania zo dňa 12.03.2008. Žalobca tvrdil, že všetky tieto dôkazy preukazujú, že predmetná pohľadávka vznikla a existovala, a to v celkovej výške 11.569.745,- Sk bez príslušenstva a ktorá nebola zo strany dlžníka spoločnosti S., s.r.o., uhradená ani iným spôsobom vysporiadaná. Žalobca ďalej namietal netransparentné konania Slovenského zväzu

sluchovo postihnutých v Slovenskej republike (ďalej len SZSP v SR), ktorý pred Daňovým úradom Bratislava V. dňa 27.08.1997 tvrdil, že budova a ostatné hnutelné veci už od novembra 1992 sú jeho majetkom a nie majetkom spoločnosti S., s.r.o., napriek tomu, že kúpna zmluva registrovaná na Štátnom notárstve Lučenec zo dňa 01.10.1992 je dôkazom, že budova je majetkom spoločnosti S., s.r.o. Ďalej namietal, že SZSP v SR ani spoločnosť S., s. r. o., nemali právny ani účtovný titul na vypustenie tejto pohľadávky z účtovnej evidencie. Z uvedeného dôvodu správca dane pochybil pri posúdení tejto pohľadávky a mal preveriť aj správu likvidátora pred výmazom spoločnosti S., s.r.o., z obchodného registra. Daňové orgány ani súdy tejto skutočnosti nevenovali žiadnu pozornosť. Namietal, že takýto postup je nezákonný, lebo je v rozpore s ust. § 2 ods. 2 a § 29 ods. 1 a 2 zákona č. 511/1992 Zb.. Ďalej žalovaný namietal, že súd prvého stupňa pochybil, keď nezobral do úvahy dôkaz, ktorý navrhoval v súdnom konaní vykonať, a to oboznámenie sa s konkurzným spisom č. 3K 246/01, ako aj vypočutím svedka JUDr. S., správcu konkurznej podstaty. Z uvedeného konkurzného súpisu vyplýva, že pohľadávka spoločnosti T. S., s.r.o., je pohľadávka vykonateľná a správca konkurznej podstaty túto pohľadávku nepoprel v zmysle § 23 ods. 5 písm. b/ zákona o konkurze a vyrovnaní. Ďalej žalobca namietal, že žalovaný ako aj súd prvého stupňa pochybili, keď Notársku zápisnicu zo dňa 29.05.2001 č. N130/2001, NZ 116/2001 vyhodnotili ako neplatný právny úkon, keďže táto notárska zápisnica je verejnou listinou a nebola žiadnou súdnou žalobou zrušená.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie navrhol napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici potvrdiť ako vecne správny. Poukázal na to, správca dane neuznal žalobcovi odpočítanie dane z dodávateľských faktúr, ktorých predmetom fakturácie bola odplata za sprostredkovateľské a poradenské služby pri obchodnom prípade „Hotel Máj“ v zmysle zmlúv o dielo t. j. odplata za poradenstvo v ďalšom postupe a sprostredkovanie dohody za účelom odkúpenia časti pohľadávky v konkurznej veci sp. zn. 3 K 246/01 vedenej na Krajskom súde v Bratislave. Vzhľadom k tomu, že služby, z ktorých si žalobca uplatnil odpočítanie dane bezprostredne súviseli s pohľadávkou (podrobne opísanou v napadnutom rozhodnutí), správca dane bol oprávnený preveriť jej opodstatnenosť a existenciu. Uviedol, že v predmetnej veci bolo rozsudkom Okresného súdu Bratislava V. sp. zn. 11C 184/94-168 zo dňa 16.10.2006, právoplatným dňa 27.12.2007 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co 546/06-226 zo dňa 17.05.2007 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 15/07, 3Co 4/07 zo dňa 26.10.2007 rozhodnuté, že právny

úkon Uznanie dlhu zo dňa 10.01.2001 SZSP v SR voči spoločnosti T. S., s.r.o., vo výške 40.000.000,- Sk je od počiatku neplatný, pretože SZSP v SR nemohol mať postavenie dlžníka voči veriteľovi spoločnosti T. S., s.r.o., v čase uznania dlhu. Existujúci dlh (záväzok) pôvodného dlžníka mohol byť právne relevantným spôsobom uznaný subjektom SZSP v SR iba do zániku pôvodného dlžníka (S., s.r.o.), pričom k takémuto úkonu ako vyplýva z likvidačnej správy spoločnosti S., s.r.o., nedošlo. Z uvedeného vyplýva, že nejde len o rozhodnutie procesného charakteru a žalovaný rešpektoval toto právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, ktorým súd rozhodol o neplatnosti právneho úkonu, na základe čoho sa odvodzuje platnosť a existencia pohľadávky, z ktorej vyplývajú pre žalobcu otázky možnosti alebo nemožnosti uplatniť si odpočítanie dane z pridanej hodnoty. V súvislosti s námietkou prebiehajúcich incidenčných žalôb žalovaný uviedol, že takejto žalobe predchádza, resp. aj rozhodnutie v incidenčnom konaní, vychádza z existencie alebo neexistencie konkrétneho právneho úkonu, resp. z jeho platnosti alebo neplatnosti a pokiaľ túto platnosť, resp. neplatnosť v zmysle Občianskeho zákonníka musí konštatovať súd, tak potom ako v danom prípade je potrebné a niet o tom pochybnosti, aby takéto rozhodnutie rešpektoval aj konkurzný súd konajúci v incidenčnom konaní ohľadne popretia pohľadávky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.supcourt.gov.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie rozhodnutí Daňového riaditeľstva SR č. I/221/5652-28621/2008/990447-r zo dňa 08. apríla 2008 a č. I/221/5652-28623/2008/990447-r zo dňa 08. apríla 2008, ktorými žalovaný potvrdil rozhodnutia správcu dane, ktorými bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie I. a III. štvrt'rok 2006 z dôvodu nesplnenia podmienky ust. § 49 ods. 2 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. a rozhodnutie Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/221/7398-38069/2008/990447-r zo dňa 23. mája 2008, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie správcu dane, ktorým správca dane nepriznal žalobcovi nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie

IV. štvrtrok 2006 a určil mu vlastnú daňovú povinnosť z dôvodu nesplnenia podmienky ust. § 49 ods. 2 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. a posúdenie, či tieto rozhodnutia neboli vydané v rozpore s ust. § 25a zákona o správe daní a teda či neboli vydané predčasne.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 25a ods. 1 zákona č.511/1992 Zb. správca dane môže konanie prerušiť, najmä ak sa začalo konanie o predbežnej otázke (§ 26) alebo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia.

Podľa § 25a ods. 2 zákona o správe daní správca dane môže konanie prerušiť najdlhšie na dobu 30 dní, ak to z dôležitých dôvodov zhodne navrhnu účastníci konania. Ak nie je ukončené konanie o predbežnej otázke alebo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia, môže správca dane túto lehotu primerane predĺžiť, najdlhšie však na čas, kým sa rozhodne o predbežnej otázke alebo o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia.

Podľa § 25a ods. 4 zákona o správe daní správca dane pokračuje v konaní z vlastného podnetu alebo na podnet účastníka konania, len čo pominuli prekážky, pre ktoré sa konanie prerušilo, prípadne len čo uplynula lehota uvedená v odseku 2. Pokračovanie v konaní správca dane písomne oznámi účastníkom konania.

Podľa § 26 ods. 1 zákona o správe daní ak sa v daňovom konaní vyskytne otázka, o ktorej už právoplatne rozhodol príslušný orgán, je správca dane takýmto rozhodnutím viazaný. Inak si môže správca dane o takejto otázke urobiť úsudok alebo dať príslušnému orgánu podnet na začatie konania.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení ako aj z obsahu administratívneho i súdneho spisu možno sa stotožniť s právnym názorom žalovaného i krajského súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, že zo strany žalovaného ani zo strany správcu dane nedošlo k porušeniu procesných ustanovení, keď žalovaný ani správca dane nevyhoveli žiadosti žalobcu o prerušenie konania z dôvodu, že spoločnosť T. S., s. r. o., podala na Ústavnom súde Slovenskej republiky sťažnosť pre porušenie jej práv ako vedľajšieho účastníka v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V. č. k. 11C 184/04. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zhodne s názorom krajského súdu podanie sťažnosti na Ústavný súd Slovenskej republiky nie je riadnym ani mimoriadnym opravným prostriedkom v rámci správneho súdnictva a nemá odkladný účinok ohľadom vyššie označeného právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava V. a preto konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky nezakladá dôvod na prerušenie konania v zmysle § 25a zákona o správe daní. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 25a zákona o správe daní, môže správca dane konanie prerušiť, najmä ak sa začalo konanie o predbežnej otázke. V danom prípade takáto situácia nenastala. Za predbežnú otázku v danom prípade možno považovať posúdenie platnosti právneho úkonu uznania dlhu zo dňa 10.01.2001 SZSP v SR voči spoločnosti T. S., s.r.o., vo výške 40.000.000,- Sk. Vzhľadom k tomu, že o tejto predbežnej otázke už bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Bratislava V. sp. zn. 11C 184/04 zo dňa 16.10.2006 tak, že súd rozhodol, že vyššie označený právny úkon uznania dlhu je neplatný od počiatku, bol správca dane týmto rozhodnutím súdu v zmysle § 26 zákona o správe daní viazaný. Taktiež nedošlo zo strany žalovaného ani správcu dane k porušeniu procesných ustanovení, ak daňové orgány neprerušili daňové konanie z dôvodu vyriešenia otázky zastupovania spoločnosti V. S., s.r.o., pretože táto otázka je v danom prípade právne bezvýznamná. Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že napadnuté rozhodnutia žalovaného nie sú vydané predčasne a ani v rozpore s ustanovením § 25a a § 26 zákona o správe daní.

Podľa § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. (v znení rozhodnom pre posúdenie danej veci) právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň:

- a/ voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané,
- b/ ním uplatnená z tovarov a služieb dodaných s inštaláciou alebo montážou dodávateľom alebo na jeho účet, pri ktorých je povinný platiť daň podľa § 69 ods. 2 až 4,
- c/ ním uplatnená pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu podľa § 11,
- d/ zaplatená správcovi dane v tuzemsku pri dovoze tovaru.

Zákon č. 222/2004 Z. z. v ustanovení § 49 ods. 2 písm. a/ viaže nárok platiteľa na odpočet dane z tovarov alebo služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ, ak daň bola voči nemu uplatnená iným platiteľom.

Vznik nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty podľa ustanovenia § 49 ods. 2 zákona o DPH v znení účinnom v čase rozhodnom pre preskúmané rozhodnutie spočíva v tom, že platiteľ má nárok na odpočet dane iba pri tých zdaniteľných plneniach, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov alebo služieb. Daňový doklad deklaruje, že došlo k zdaniteľnému plneniu medzi dvoma platiteľmi dane z pridanej hodnoty, pričom jednému vzniká daňová povinnosť a druhému nárok na odpočet dane. Daňový doklad odzrkadľuje všetky skutočnosti súvisiace s týmto zdaniteľným plnením, a preto nemožno ho iba stotožňovať s faktúrou založenou na pochybnej resp. spornej zmluve. Daňový doklad spôsobilý k odpočtu musí obsahovať predpísané náležitosti a musí ho vydať platiteľ, a to konkrétna fyzická alebo právnická osoba, ktorá spĺňa atribúty platiteľa dane z pridanej hodnoty.

Vychádzajúc zo zhora uvedeného včítane citovaných zákonných ustanovení ako aj z obsahu administratívneho i súdneho spisu možno sa stotožniť s právnym názorom daňových orgánov i krajského súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaného aj v odôvodnení napadnutého rozsudku, že zo strany žalobcu nedošlo k preukázaniu splnenia podmienky odpočtu dane podľa ustanovenia § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH v znení účinnom v čase rozhodnom pre preskúmané rozhodnutia.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zhodne s názorom krajského súdu ako aj žalovaného, spoločnosť T. S., s.r.o., nebola vlastníkom pohľadávky v nominálnej hodnote 37.437.866,- Sk prihlásenej konkurznou prihláškou č. 3K 246/01 podanou na Krajskom súde v Bratislave dňa 25.01.2002 voči Združeniu zväzov zdravotne postihnutých v SR, ktoré prevzalo dlh od SZSP v SR zmluvou o prevzatí dlhu zo dňa 14.02.2001, keďže právny úkon uznanie dlhu zo dňa 10.01.2001 SZSP v SR voči spoločnosti T. S., s. r. o., je podľa vyššie označeného rozsudku Okresného súdu Bratislava V. neplatný od samého začiatku. Vzhľadom k tomu že spoločnosť T. S., s. r. o., sa nestala vlastníkom pohľadávky prihlásenej do konkurzu, žalobca napriek predloženým daňovým dokladom (faktúram č. 31036/V, interné číslo D-2/1/06 zo dňa 31.03.2006, č. 300906/PN, interné číslo D-1/II/06 zo dňa 30.09.2006 a č. 311206/PN zo dňa 31.12.2006 za sprostredkovateľské a poradenské služby pri obchodnom prípade "Hotel Máj") prijaté služby sprostredkovateľskej a poradenskej činnosti nepoužil a nepoužije na účely svojho podnikania ako platiteľ, čím nebola splnená podmienka § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH.

Okrem toho v preskúvaných veciach nebolo možné ponechať bez povšimnutia, že žaloba žalobcu neobsahuje žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť nezákonnosť rozhodnutia žalovaného. Žalobca v súdnom konaní v zákonnej lehote na podanie žaloby neuviedol nijaké skutočnosti a dôkazy, s ktorými by sa nebol podrobne vypořiadal žalovaný vo svojom rozhodnutí. Vzhľadom na citované zákonné ustanovenia a uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že v preskúvanej veci daňové orgány skutkový stav veci zistili v dostatočnom rozsahu a zo svojich zistení vyvodili správny právny záver.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a s poukazom na § 246c veta prvá a § 224 ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 17. marca 2010

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková